

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/75/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7724010017
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. JUDr. Milan Husťák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7724010017.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Milana Husťáka a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Dominiky Volkaiovej, LL.M., na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. októbra 2025, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 4.3.2025 sp. zn. 3T/5/2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

1

Rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/5/2024 zo dňa 4.3.2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods.3 písm. c/ Tr.zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 1.7.2023 v čase okolo 04.00 hod. na C. D. na prístupovej ceste k E. F. najprv fyzicky napadol na zemi ležiaceho G. A. takým spôsobom, že ho opakovane udieral oboma rukami zovretými v päšť do oblasti hlavy. Uvedenému konaniu chcel zabrániť poškodený H. H., ktorého obžalovaný rovnako fyzicky napadol takým spôsobom, že ho najmenej dvakrát udrel oboma rukami zovretými v päšť do oblasti hlavy, následkom čoho od obžalovaného ustúpil, avšak obžalovaný vo svojom útoky voči G. A. pokračoval aj naďalej, potom sa postavil a pristúpil k poškodenému H. H., opakovane sa na neho zahnal rukami, následkom čoho spadol na zem. Týmto konaním poškodenému H. H. spôsobil podľa znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, zranenia a to pomliaždenie hornej pery s tržnou rankou sliznice dutiny ústnej, tržnú ranu kožného krytu záhlavia, zlomeninu záhlavnej kosti lebečnej klenby siahajúcej do strednej jamy spodiny lebečnej charakteru praskliny, pomliaždenie mozgového tkaniva v čelových a temenných mozgových lalokoch, opuch mozgového tkaniva v čelových a mozgových temenných lalokoch bez pretlaku stredových štruktúr, krvácanie pod tvrdé a mäkké obaly mozgového tkaniva, subdurálne a subarachnoideálne krvácanie menšieho rozsahu, poúrazový diabetes inspidus s dobou liečenia a dočasnej práceneschopnosti 3 mesiace, počas ktorých musel strpieť prísny kludový režim na lôžku s vnútrožilovým podávaním liečiv a infúzných roztokov na liečbu vnútrolebečných zranení a následne počas ambulantnej doby liečby musel obmedziť športovú, zvýšenú pohybovú a ťažkú fyzickú aktivitu, aktivity vyžadujúce dlhšiu pozornosť, vynucujúce si sústredenosť a pobyt na priamom slnku alebo v teplejšom prostredí a per orálne podávanie liečiv na podporu činnosti nervových buniek a na prevenciu vzniku poúrazovej epilepsie.

Za to bol obžalovanému podľa § 156 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 36 písm. j/Tr. zák., § 37 písm. h/Tr. zák., uložený trest odňatia slobody v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil na skúšobnú dobu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por., súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodeným:
- H. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom I. J., C. XXX/XX vo výške 8.476,-€
- K. C. L., M., N.: XX XXX XXX, I. I. A., L. F. X vo výške 6.394,73 €.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného H. H. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch podaného odvolania odôvodneného prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že rozsudok prvostupňového súdu považuje za účelový, nezákonný založený na selektívnom hodnotení dôkazov. Postupom prvostupňového súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie o vine založil na výpovediach svedka poškodeného H. H., G. A., G. O., P. K., videozáznam L. P., Q. R., znalca B. O. S.. Skutková veta výrokovvej časti rozsudku nezodpovedá vykonanému dokazovaniu skutkového deja uvedeného v napadnutom rozsudku. Ide predovšetkým o skutkovú vetu „avšak obžalovaný vo svojom útoku voči G. A. pokračoval aj naďalej, potom sa postavil a pristúpil k poškodenému H. H., opakovane sa na neho zahnal rukami následkom čoho spadol na zem“. Konštatovanie prvostupňového súdu, že otec obžalovaného vyhľadal poškodeného považuje za účelovú konštrukciu, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Otec obžalovaného bol prítomný na výsluchu poškodeného ale v žiadnom prípade s poškodeným nekonverzoval. Rozhovor viedol len s rodičmi poškodeného. K tomuto rozhodnutiu došlo na základe ľudského hľadiska ospravedlniť sa a vyjadriť úprimnú ľútosť nad vzniknutou situáciou. Úmyslom bolo zachovať česť a férovosť voči poškodenému, a ukázať, že vzniknutá situácia mu nie je ľahostajná. Išlo o obdobie, kedy sa obžalovaný nachádzal vo väzbe a otec obžalovaného mal informácie z obsahu uznesenia o vznesení obvinenia, kde sa konštatovalo, že obžalovaný mal napadnúť poškodeného H.. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní poprel napadnutie H. H., resp. k tomuto sa nevyjadroval, tento prostredníctvom svojich právnych zástupcov, chcel v tomto konaní uzavrieť dohodu o finančnom urovaní za spôsobené zranenia a bolestné, avšak k dohode medzi obžalovaným a poškodeným nedošlo. Je zrejmé, že ak by si obžalovaný nebol vedomý svojho protiprávneho konania vo vzťahu k H. H., žiadne ospravedlnenie a snaha o uzavretie takejto dohody by zrejme realizovaná nebola“. Pokus o akúkoľvek dohodu medzi obžalovaným, resp. otcom a poškodeným automaticky nemožno interpretovať ako priznanie viny najmä ak obžalovaný bol v uvedenom čase vo vyšetrovacej väzbe. Skutočnosť, že v istom štádiu konania mohol prejavíť ochotu uzavrieť dohodu prípadne poskytnúť poškodenému určité odškodné, nemôže byť vyložené ako uznanie trestnej zodpovednosti. Ide o prejav ľudskej úcty alebo snahy o uzatvorenie sporu a takéto konanie sa nemôže považovať za priznanie viny alebo ako dôkaz o vine. K samotným výpovediam je nutné uviesť, že tieto sú nekonzistentné. Ide o výpoveď svedka G. A., ktorého výpoveď je od samého začiatku nekonzistentná, rozporná a meniaci sa v kľúčových bodoch. Nestálosť výpovede spochybňuje dôveryhodnosť a relevanciu dôkazu. Prvostupňový súd mal podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov posúdiť výpoveď komplexne a v kontexte všetkých okolností prípadu. Namiesto toho však bez kritického prístupu prijal výpoveď ako rozhodujúci dôkaz, a to napriek jej evidentnej nedôveryhodnosti.

Je neakceptovateľné, že súd absolútne nevyhodnotil podstatnú skutočnosť, že svedok A. na hlavnom pojednávaní, konanom takmer 19 mesiacov po skutku, bola výrazne odlišná, detailnejšia a v mnohých bodoch spresnená oproti jeho predchádzajúcim výpovediam. Z hľadiska hodnotenia dôkazov je neprípustné, aby súd automaticky prijal túto neskoršiu verziu ako hodnovernejšiu, bez toho, aby sa zaoberal možným vplyvom plynutia času a najmä možným ovplyvnením výpovede treťou osobou - konkrétne splnomocnenkyňou poškodeného, ktorá svedka sprevádzala, a s ktorou bol v opakovanom kontakte. Z výpovedí svedkov G. O., P. K. a L. P. podľa prvostupňového súdu vyplynulo, že tieto tvoria podklad pre rozhodnutie o vine. Je však nevyhnutné upozorniť, že ani jeden z týchto svedkov vo svojej výpovedi priamo a jednoznačne neoznačil za osobu, ktorá fyzicky napadla poškodeného, preto označovanie výpovedí týchto svedkov súdom za usvedčujúce dôkazy je nepravdivé a nezodpovedajúce záverom dokazovania tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Pokiaľ ide o predložený videozáznam vyhotovený svedkom L. P. je potrebné uviesť, že tento nezachytáva samotný moment útoku na poškodeného H.. Je potrebné uviesť, že poškodený bol v čase, kedy došlo k jeho zraneniu v stave vysokej intoxikácie alkoholom, omamnými a psychotropnými látkami, čo významne ovplyvňovalo jeho schopnosť vnímať a zapamätať si priebeh udalostí - ak vôbec niečo vnímal. Neexistuje priame

svedectvo, že to bol obžalovaný kto poškodeného fyzicky napadol. Ďalším pochybením zo strany prvostupňového súdu je prijatie tvrdenie svedka Q. R., že obžalovaný sa ku skutku priznal. V spisovom materiále neexistuje jediný objektívny dôkaz, ktorý by takéto priznanie preukazoval. Naopak, všetky dostupné dôkazy svedčia o opaku. Zo záznamu o výjazde zo dňa 1. 7. 2023 vyplýva, že policajnými orgánmi bola predstretá verzia skutku, na ktorú mal reagovať pod vplyvom alkoholu a zjavne v stave duševného rozkolísania. Sám nevedel opísať, čo sa dialo. V tomto kontexte je evidentné, že údajné „priznanie“ bolo vytrhnuté z kontextu, vyfabulované, alebo minimálne účelovo interpretované. Samotné vyjadrenie ľútosti alebo priznanie nejakého konfliktu vo všeobecnosti nie je priznanie v zmysle trestného práva, ak nie je presne identifikované, k čomu sa údajne priznáva, za akých okolností, komu a v akom duševnom stave. Tvrdenie súdu prezentované v závere strany 9 odôvodnenia rozsudku: „následne sa sám priznal k spáchanému skutku kladenému mu za vinu“, je neprípustné, klamlivé s čím sa nie je možné stotožniť. Ďalším dôkazom svedčiami o vine obžalovaného má byť vypracovaný znalecký posudok znalca B. B. A. o „primeranej orientácii a schopnosti poškodeného“ podľa ktorej bol poškodený pri prijatí na UPS dňa 1.7.2024 o 5:06 hod. „schopný samostatnej chôdze i stáť na mieste, aj napriek somnolencii“ - a z tejto poznámky vyvodzuje záver, že poškodený bol v zásade „v pohode“. Znalec B. B. A. vo svojom posudku uvádza, že poškodený bol pri prijatí na urgent 1. 7. 2024 o 5:06 hod. „schopný samostatnej chôdze a stáť na mieste, aj napriek somnolencii“. Tento výrok je nielen odborne sporný, ale predovšetkým vnútorne rozporný a zmätočný - poukazuje na to, že samotný znalec si buď neuvedomuje závažnosť medicínskeho termínu „somnolencia“, alebo zľahčuje stav pacienta tak, aby vyhovoval súdnemu zadaniu, čo je v znaleckej činnosti absolútne neprípustné. Somnolencia je medicínsky stav označujúci patologickú ospalosť, v ktorej človek:

- reaguje na podnety pomalšie, otupene, prípadne len po opakovanom oslovení,
- má obmedzené vnímanie okolia a ťažkosti s orientáciou,
- je často neschopný formulovať zrozumiteľné výpovede alebo spätne reprodukovať udalosti.

Takýto stav je preukázateľne nezlučiteľný s plnohodnotným vedomím, ako aj so schopnosťou poškodeného vnímať okolie a relevantne hodnotiť, čo sa deje, čo je kľúčové z pohľadu vierohodnosti jeho výpovedí. Aj keď je v dokumentácii zaznamenaná schopnosť pohybu, táto informácia sama o sebe nie je dôkazom funkčnej samostatnosti. Dôležité je, v akom kontexte bol tento pohyb vykonávaný - či bol bezpečný, či bol vykonaný raz, či bol možný opakovane a či bol pod dohľadom personálu. Prijatie záverov znaleckého posudku prvostupňového súdu týkajúcej sa konštatovanej somnolencie, (že osoba bola schopná stáť) je výsledkom hrubého nepochopenie zdravotného stavu a zneužitie znalca ako nástroja na potvrdenie už vopred vytvoreného záveru. Ďalším z najzávažnejších pochybení súdu je zjavné ignorovanie odborného znaleckého posudku súdneho znalca B. B. S., ktorý mal zásadný význam pre objektívne posúdenie skutkového stavu. Tento posudok nebol súdom riadne vyhodnotený, pričom so závermi sa prvostupňový súd nevysporiadal, čo predstavuje podstatné porušenie zásad spravodlivého procesu. Súd formálne konštatoval existenciu posudku, no namiesto toho, aby sa s jeho závermi odborne a logicky vysporiadal, jednoducho zaujal postoj mlčania. V skutočnosti posudok B. S. objektivizuje zásadné zistenia, ktoré spochybňujú výpovede niektorých svedkov, priebeh skutku tak, ako ho popisuje obžaloba, a v neposlednom rade aj samotnú vierohodnosť tvrdenia o fyzickom útoku. V tejto súvislosti je nutné upriamiť pozornosť na obhajobou zabezpečený znalecký posudok T. - znaleckej organizácie psychiatrická spol. s r.o., ktorý sa stotožnil s konštatovaním znalca B. O. S. vo vzťahu k ovplyvneniu poškodeného H. H. použitím alkoholu, ktoré znalec uviedol vo svojom znaleckom posudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo“ navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. v spojení s § 285 písm. c) Tr. por. obžalovaného oslobodil spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Michalovce, sp. zn. 1 Pv 364/23/8807-49 zo dňa 09.01.2024, nakoľko nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právne závery okresného súdu vo vzťahu ku všetkým výrokom napadnutého rozsudku.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkovým a právnym záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa dôsledne zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Okresný súd po riadnom a zákonom dokazovaní dospel k správny, jednoznačnému a nespochybniteľnému záveru, že skutok sa stal, napĺňa pojmové znaky žalovaných trestných činov a že ho spáchal obžalovaný A. B..

Po podrobnom preskúmaní spisového materiálu a vykonaného dokazovania sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil s názorom okresného súdu, že obžalovaný je zo skutku jednoznačne usvedčovaný svedeckými výpoveďami G. A., L. P. a Q. R., ktorý ako príslušník U. L. K. po zastavení motorového vozidla V. a stotožnení osôb osádky vozidla, spolujazdec – obžalovaný sa ku skutku priznal. To, že išlo o osobu obžalovaného bolo následne objektivizované predvedením obžalovaného na miesto, kde ku skutku došlo. Priebeh skutkové deja objektivizoval svojou svedeckou aj svedok B. G., ktorý uviedol, že fyzickému útoku na poškodeného predchádzal verbálny a neskôr fyzický útok na G. A..

Popri týchto svedeckých výpovediach okresný súd správne poukázal aj na vykonané znalecké dokazovanie znalcov z odboru Zdravotníctvo a Farmácia odvetvie Chirurgia, Úrazová chirurgia B. O. S. a znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie P., z ktorých vyplýva, aké zranenia poškodený pri útoku obžalovaného utrpel, resp. aké osoby sa na mieste útoku nachádzali.

Nepochybnú dôkaznú situáciu prezentuje DVD záznam vyhotovený L. P., ktorý objektivizuje priebeh skutkové deja, ktorý zachytáva fyzický konflikt troch osôb, pričom osoba, ktorá útočila bol obžalovaný A. B., útočiaci na G. A. a osobou brániacou bol poškodený H. H..

Skutkové zistenia korešpondujú aj so závermi znaleckého posudku č. 88/2023 vypracovaného znalcom z odboru zdravotníctvo – farmácia, odvetvie chirurgia – traumatológia B. O. S., so závermi ktorého sa stotožnil aj krajský súd, ktorý konštatoval, že poškodený utrpel pomliaždenie hornej pery s tržnou ranku sliznice dutiny ústnej, tržnú ranu kožného krytu záhlavia, zlomeninu záhlavnej kosti siahajúcej až do strenej jamy spodiny lebečnej charakteru praskliny, pomliaždenie mozgového tkaniva v čelových a temenných mozgových lalokoch, opuch mozgového tkaniva v čelových a mozgových temenných lalokoch bez pretlaku stredových štruktúr, krvácanie pod tvrdé a mäkké obaly mozgového tkaniva, subdurálne a subarachnoideálne krvácanie menšieho rozsahu a poúrazový diabetes. Rovnako tak sa krajský súd stotožnil aj konštatovaným mechanizmom vzniku predmetných zranení, ktorých vznik mohol byť spôsobený, ako to uvádzal poškodený H. H., ktoré boli spôsobené stredne silnou intenzitou tupohranatým násilím.

Záverom krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť skutočnosť, že pokiaľ ide o odvolacie námietky týkajúce sa hodnotenia vykonaných dôkazov – svedeckých výpovedí, okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom je nutné konštatovať, že v zásadných skutočnostiach si tieto neodporovali.

Uvedenému záveru neodporuje ani obhajobou preložené odborné vyjadrenie č. 117/2024 vypracované Znaleckou organizáciou psychiatrická spol. s.r.o., ktoré len upriamuje pozornosť na individuálnu toleranciu či už alkoholu, resp. psychotropných látok u jednotlivcov.

Pokiaľ ide o výrok o treste okresný súd sa adekvátnym spôsobom vysporiadal s osobou obžalovaného a v tejto súvislosti správne zistil, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný. Zohľadniac všetky skutočnosti majúce význam z hľadiska ukladania druhu trestu (pri osobe doposiaľ súdne netrestanej) a výmery, sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, že uložený výchovný trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov, výkon ktorého súd podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 30 mesiacov, spĺňa všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Nezistiac žiadne pochybenie okresného súdu ani vo výroku o povinnosti obžalovaného nahradiť poškodeným spôsobenú škodu, krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

1

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.